

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3071/2021
28.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Васо Остролучанин, адвокат из ..., против туженог Бициклистичког савеза Србије, из Београда, чији је пуномоћник Ђорђе Марковић, адвокат из ..., ради поништаја решења, враћања на рад и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1424/18 од 30.10.2018. године, у седници одржаној 28.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1424/18 од 30.10.2018. године, дела става првог изреке, којом је потврђена пресуда Основног суда у Београду П1 701/16 од 20.11.2017. године, у ставу првом, другом, четвртном, петом и седмом изреке, као и у ставу другом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1424/18 од 30.10.2018. године, става првог изреке, у делу у коме је потврђена пресуда Основног суда у Београду П1 701/16 од 20.11.2017. године у ставу трећем изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Београду П1 701/16 од 20.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог број .. од 21.07.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .. од 18.10.2010. године и да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад, као неоснован. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоца распореди на одговарајуће послове у складу са његовом стручном спремом и радним способностима, као недозвољен. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у којем је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу, на име годишњег одмора за 2010. и 2011. годину исплати износ од 12.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од 21.07.2011. године па до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у којем је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу по основу дискриминације права на рад и права на зараду у односу на ББ, радницу туженог, надокнади штету на име претрпљених душевних болова износ од 700.000,00 динара и на име претрпљеног

страха од губитка права на рад износ од 500.000,00 динара, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му накнади трошкове парничног поступка, као неоснован. Ставом шестим изреке, ослобођен је тужилац од обавезе плаћања трошкова судске таксе на одлуку. Ставом седмим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 250.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1424/18 од 30.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду парничних трошкова насталих у другостепеном поступку.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 11/09) који се примењује на основу члана 506. став 1 ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020) и оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије тужиоца да је изрека другостепене пресуде неразумљива, да пресуда не садржи разлоге о битним чињеницама, да су дати разлози нејасни и противречни, на који начин је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, нису основани, јер је изрека одлуке разумљива и дати разлози јасни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време на пословима ... од 18.10.2010. године. Одлуком Управног одбора туженог од 19.07.2011. године, прихваћен је извештај статутарне комисије туженог о анализи пословања и ефеката рада на радном месту ... од 15.07.2011. године, на основу ког извештаја је радно место тужиоца укинато, а послови из делокруга ... пренети на радно место ... . Радни однос тужиоцу је престао решењем туженог о отказу уговора о раду број ../11 од 21.07.2011. године, на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05) због престанка потребе за обављањем послова на које је распоређен, као технолошког вишка. У образложењу решења је наведено да је услед економских и организационих промена, рационализације, спајања радних места, престала потреба за радом тужиоца, да му се није могао обезбедити други посао који одговара стручној спреми и радној способности тужиоца који је по занимању ... са четвртим степеном стручне спреме. Тужилац до закључења главне расправе није поднео захтев за утврђење постојања дискриминације.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови, применом одредби материјалног права и Закона о раду, одбили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и накнаду штете, а одбацили захтев за распоређивање тужиоца.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Према члану 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/2005 и 61/2005) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економски или организационих промена престаје потреба за обављање одређеног посла или дође до смањења обима посла. Одредбом члана 153. наведеног закона прописана је дужност послодавца да донесе програм решавања вишка запослених када се стекну неки од услова из овог члана у зависности од броја запослених који представљају вишак у односу на укупан број запослених. Одредбом члана 186. став 1. наведеног закона прописана је дужност послодавца да запосленом у случају престанка радног односа, исплати све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која је запослени остварио до дана престанка радног односа у складу са општим актом и уговором о раду.

Према члану 13. Статута туженог од 12.12.2009. године пуноважне одлуке се могу доносити ако је присутно више од половине чланова Управног одбора и ако за њих гласа више од половине присутних чланова Управног одбора.

Сагласно наведеном, Закона о раду разликује две ситуације, једну када због насталих промена дође до укидања одређених служби или радних места и престанка потребе за обављањем одређеног посла или када дође до смањења обима посла и тиме до смањеног броја извршилаца на одређеним пословима. У случају укидања радног места основни услов за отказ уговора о раду запосленом вишку је да послодавац нема могућности да га распореди на друге послове који одговарају његовој стручној спреми. У конкретном случају, дошло је до укидања радног места на коме је тужилац обављао послове ... и ови послови су пренети на радно место ..., тужени није могао да обезбеди други посао који одговара стручној спреми и радној способности тужиоца и стога је тужиоцу радни однос престао на основу законитог решења о отказу уговора о раду, па је правилно одбијен тужбени захтев за поништај овог решења и последично захтев да се обавезе тужени да га врати на рад. Распоређивање запослених представља аутономију послодавца и у узрочно последичној вези је са потребама и организацијом рада, те је у односу на ове разлоге и правилна одлука нижестепених судова о одбацивању захтева за распоређивање. У погледу захтева за накнаду штете нижестепени судови су на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право. Ревизијским наводима се фактички оспоравају разлози за укидање радног места на коме је тужилац обављао послове, који наводи нису од значаја за другачију одлуку, јер суд није овлашћен да испитује разлоге технолошке, економске и организационе промене који се односе на укидање одређеног радног места, јер је то у овлашћењу послодавца и представља акт његове пословне политике, па су без значаја и наводи ревизије да сведок ББ није преузела послове ... .

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у погледу одлуке другостепеног суда којом је потврђен став трећи изреке првостепене одлуке, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да је тужба ради исплате износа од 12.750, 00 динара на име годишњег одмора за 2010. годину и 2011. годину, поднета 17.10.2011. године, да се у овом делу ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност побијаног овог дела не омогућава изјављивање ревизије, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца у овом делу недозвољена, применом члана 394 ЗПП.

На основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**